

til Loven, ville Beboerne i de affides Egne af Retskredsen faae en stor Hjælp i Henseende til Samvæmmet med Hovedkontoret. Jeg anseer det for at være det Næteste, at der paa Hjælpehingsteborne blev holdt Ret hver Uge, ligesom hidtil, men dersom der maatte være overveiende Hensyn derimod, troer jeg, at man vil kunne afhjælpe denne Mangel ved at tilstede Indleveringen af Thinglæsningsdokumenter paa Hjælpehingsteborne. Det vil ikke godt kunne lade sig gjøre at henlægge Thinglæsningen til Hjælpehingsteborne, fordi der kun holdes Ret der hver 14de Dag, og fordi den hurtige Thinglæsning af et eller andet Dokument ofte knytter dertil den juridiske Virkning, hvis Betydning vilde tabes, og Transaktionen derfor blive meer eller mindre virkningsløs, dersom Thinglæsningen skulde udsættes mere end een Retsdag. — Det andet Spørgsmaal, der her kan komme paa Dmtale, forekommer mig at være, hvorledes den enkelte Retsbetjent skal kunne overkomme de Forretninger, der tillægges ham ved denne Lov. Naar man seer den Riste igjennem, der er vedfriet Loven, saa finder man der Retskredse, som have 50,000 Indvaanere, og til hvis Forvaltning det nu er anseet nødvendigt at have 4 eller endog 5 forskjellige Dommere. Naar man dernæst gennemseer den anden af de Rister, der ere vedfrie Udkastet, og sammenlægger de forskjellige retslige Foretagender, som en saadan Dommer vil komme til at udføre, navnlig ved Behandlingen af Justitsfager, civile Sager, Fogedforretninger og saa fremdeles, saa fremkommer derved et saadant Tal, at det efter min Mening vil blive en Retsbetjent uoverkommeligt paa eget Ansvar at udføre alt dette. Jeg troer, at man ikke behøver at gaa ind paa disse Beregninger, for at komme til den Mening, jeg her udtaler. Enhver, der kender de større Jurisdiktioner her i Landet, navnlig de to, der ligge omkring Kjøbenhavn i gamle Kjøbenhavns Amt, vil vide, at de Retsbetjente, som fungere der, have den største Besværighed med at beskrive Forretningerne til-

hørligt, uagtet man maa indrømme, at der i disse to Jurisdiktioner findes Retsbetjente, der kunne maale sig med enhver som helst anden. Jeg troer nu, at naar vi her skulle inddele Landet i Underretskredse, saa skal man for det Første gjøre sig det klart, om man giver Embedsmændene formeget at bestille, om Retspleien og den borgerlige Sikkerhed vil blive saaledes betrygget, at der ikke snart trænges til en ny Omforming. Dette ligger i Sagens Natur. Dernæst seer jeg ikke, hvorledes den ærede Justitsminister vil faae dette Lovudkast sat i Virksomhed, uden at han affædiger alle de Retsbetjente, som nu ere i Landet, i alt Fald med Undtagelse af dem, der nu beklæde de Thingsteder, som efter Udkastet ville blive Hovedthingsteder; men en saadan Sværkættelse af Lovudkastet vil medføre en stor Bekostning og meget væsentlige Byrder for Statskassen. Det har derfor undret mig, at der i Udkastets Motiver og i de Oplysninger, der ere vedfrie det, ikke findes den mindste Beregning over, hvad Gjennemførelsen af denne Lov vil koste. Naar den sættes i Kraft, forekommer det mig at følge af sig selv, at den Lov, som for nogle Aar siden blev givet om Retsbetjentenes Lønning, ikke længere kan gjælde, og at der altsaa maa vedtages en ny Lønningslov for disse Embedsmænd. Den nugældende Lønningslov gaaer ud fra ganske andre Forudsætninger med Hensyn til Forretningernes Antal og Ansvarets Omfang, end Tilfældet er efter de Principer, hvorpaa det nu foreliggende Lovudkast hviler. Dette er een Retning, hvori der efter min Mening savnes væsentlige Oplysninger. — Et andet Punkt, som meget vil fordyre Retspleien baade for det Offentlige og for Private, naar dette Lovudkast træder i Kraft, er Befordringsomkostningerne. Det er klart, at Reiserne blive hyppigere for Retsbetjentene, naar der oprettes flere Hjælpehingsteder, og dernæst er det ogsaa klart, at Omkostningerne ved Befordring til retslige Forretninger, forsaavidt de falde paa Private, vil blive større, naar man skal hente Fogden eller